

РЕШЕНИЕ

№ 282

гр. Сливен, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева
Членове: С. Т. Михайлова Маринова
Симеон Ил. Светославов

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от Симеон Ил. Светославов Въззивно гражданско дело № 20222200500382 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 258, и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 1271 от 26.01.2022 г. на ответника по делото Министерство на правосъдието, чрез ст. юрк. С. П. Т.- С., срещу Решение № 758 /15.12.2021 г., постановено по гр. д. № 2000/2021 г. по описа на РС-Сливен, с което ответникът е осъден да заплати на Д. К. А., ЕГН *****, гр. Сливен, със съдебен адрес: *** чрез адв. Н. П. от АК-Сливен, сумата в размер на 3267 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди – пропуснати ползи, изразяващи се в разликата между полученото от ищцата основно трудово възнаграждение за периода от 01.05.2018 г. до 27.12.2020 г. и основното трудово възнаграждение, получавано на основание чл. 177, ал. 1 от ЗМВР от служителите, изпълняващи при ответника длъжността „Инспектор Човешки ресурси IV-VII степен“, с които ищцата е полагала еднакъв или равностоен труд, ведно със сумата от 322,47 лв., представляваща мораторна лихва върху вземането, изчислено от 01.06.2018 г. до датата на подаване на исковата молба в съда. Въззивникът е осъден да заплати на Д. К. А. сумата в размер на 3251, 84 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди – пропуснати ползи, изразяващи се в неполучени от ищцата допълнителни възнаграждения за прослужено време по чл. 178, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за периода от 01.01.2018 г. до 27.12.2020 г., получени от служителите, изпълняващи длъжността „Инспектор Човешки ресурси“, с които ищцата е полагала еднакъв или равностоен труд, ведно със сумата от 500,31 лв., представляваща мораторна лихва върху вземането, изчислена от 01.06.2018 г. до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното му изплащане на сумите. Въззивникът е осъден да заплати на Д. К. А. сумата от 3828 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди - пропуснати ползи, изразяващо се в неполучената от нея легова равностойност на храна по чл. 23, ал. 1 от ЗИНС, за периода от 01.01.2018 г. до 27.12.2020 г. получена от служителите, изпълняващи длъжността „Инспектор Човешки ресурси“, с които същата е полагала еднакъв или равностоен труд, ведно със сумата от 658,69 лв., представляваща

мораторна лихва върху вземането изчислена от 01.06.2018 г. до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното му изплащане на сумите. Въззивникът е осъден и да заплати на Д. К. А. сумата от 650 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди – пропуснати ползи, изразяващо се в разликата между получените от нея ежегодни суми за облекло за периода от 01.05.2018 г. до 27.12.2020 г. и парични суми за облекло, получени от служителите, изпълняващи длъжността „Инспектор Човешки ресурси“, с които същата е полагала еднакъв или равностоеен труд, ведно със сумата от 63,83 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата, изчислена считано от 01.01.2019 г. до датата на подаване на исковата молба в съда, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите. Въззивникът е осъден и да заплати сумата от 1767, 15 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди – пропуснати ползи, изразяващи се в левовата равностойност на разликата в размера на редовния платен годишен отпуск, ползван от ищцата и размера на редовния и допълнителен платен годишен отпуск по чл. 189, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМВР, на който са имали право служителите изпълняващи длъжността „Инспектор Човешки ресурси“ при ответника, с които същата е полагал еднакъв или равностоеен труд, ведно със сумата от 27 лв., представляваща мораторна лихва върху вземането, изчислена от 01.04.2021 г. до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите. Въззивникът е осъден и да плати сумата от 3058,69 лв. разноски за първата инстанция, както и сумата от 784,52 лв., държавна такса.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от ищцата Д. К. А., чрез адв. Н. П. от АК Сливен.

Постъпила е частна жалба с вх. № 4708/28.03.2022 г. от Министерство на правосъдието, чрез ст. юрк. С. П. Т.- С., срещу Определение № 374/16.02.2022 г. по делото, с което молбата за изменение на решението в частта за разноските е оставена без уважение.

Не е постъпил отговор от ищеца по частната жалба в законоустановения срок.

В своята въззивна жалба въззивникът е изложил доводи за недопустимост и неправилност на обжалваното решение, поради нарушение на материалния, процесуалния закон и необоснованост. Ищцата претендирала обезщетение за имуществени вреди от дискриминация, като първоинстанционният съд в проекто-доклада си квалифицирал иска като такъв по чл. 71, ал. 1, т. 3 от ЗЗДискр. Материално-правният режим на отговорността по тази разпоредба била обективна и възниквала при безспорно установяване на действия/бездействия, представляващи по-неблагоприятно третиране на основа защитени признаци, вредни последици и причинна връзка. Въззивникът счита, че в случая първият елемент не е налице, тъй като нито е налице предварително установено нарушение от страна на МнП спрямо ищцата с решение на КЗД, нито в настоящото производство е съединен иск по чл. 71, ал. 1, т. 1 от ЗЗДискр. Освен това, твърдяното нарушение трябвало да е в причинни връзка с някой от защитените признаци, а в случая това не представлявало дискриминация по смисъла на чл. 7, ал. 1, т. 5 от ЗЗДискр. Защитеният признак „лично положение“ нямал еднозначно обективно съдържание и във всеки случай следвало да се установи значим, обективен, същностен за личността белег, който да позволява да бъде прилаган и които да отчита универсалния обхват на закона и абсолютната забрана на дискриминация. В първоинстанционното производство счита, че не се е установил такъв значим и обективен признак, който да отличавал ищцата от останалите и да покривал съдържанието на признака „лично и обществено положение“.

За извършване на сравнението следвало да се изхожда от разпоредбата на чл. 19, ал. 1 от ЗИНС, която регламентирала отделните категории служители в ГД „ИД“. На основание чл. 19, ал. 2 от ЗИНС само статутът на служителите по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНС се урежда от ЗМВР, а този на служителите по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНС от ЗДСл. Материалният закон, който уреждал спорното правоотношение в случая бил ЗДСл., на основание чл. 19, ал. 3, вр. с ал. 1, т. 2 от ЗИНС. Въззивникът счита още, че спрямо ищцата не намирал приложение

параграф 86 от ЗИДЗМВР. В първоинстанционното производство обаче не се установило, че ищцата се намира в неидентично положение със служителите по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНС, които заемали същата длъжност.

Формирането на работната заплата на ищцата, както и на всички други служители по ЗДСл., е съобразено с нормативната уредба, регламентирана в Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация, а не съобразно чл. 177, ал. 1 от ЗМВР. Въззивникът счита, че съдържанието на спорното, прекратено, служебно правоотношение не предвиждало присъдените допълнителни възнаграждение.

Иска от настоящата съдебна инстанция да обезсили обжалваното решение, евентуално да бъде отменено като неправилно. Претендира юрисконсултско възнаграждение съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК и съобразно изхода на спора, преизчисляване на държавната такса, възнаграждението за вещото лице и адв. Възнаграждение.

В своя отговор въззиваемият оспорва въззивната жалба като неоснователна, а обжалваното решение счита за правилно, тъй като същото е основано на събрания по делото доказателствен материал, въз основа на който е направен несъмнен извод за допуснато от работодателя за исковия период нарушение на чл. 13, ал. 1 и чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. Последният не бил осигурил еднакви условия на труд без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. и не осигурил равно възнаграждение за еднакъв труд, полаган от нея и други служители, назначени по друг специален закон да изпълняват абсолютно същите трудови функции като нея – дейности по организация и управление на човешките ресурси. От така допуснатите нарушения пряко настъпили имуществени вреди, които са в причинно-следствена връзка с допуснатата дискриминация.

Тези изводи въззиваемата счита за доказани въз основа на събраните писмени доказателствени средства. От приложената длъжностна характеристика на заеманата от нея длъжност „Старши експерт Човешки ресурси“ в Затвора в гр. Сливен и тази на изпълняващите по вид труд при ответника служители на длъжност „Инспектор – VII-IV степен Човешки ресурси“, се установили трудови функции, които не само са сходни, но са еднакви по своето естество, характеристика, задължения и отговорности. Първоинстанционният съд правилно приел, че в хода на процеса ответникът заявил, че ищцата може да бъде сравнявана със служители на длъжност „Инспектор – VII-IV степен Човешки ресурси“. Твърденията за разлика в получаваните от ищцата основни и допълнителни възнаграждения, както и други материални придобивки, пряко произтичащи от осигурените условия на труд, се установили от приобщените вътрешноведомствени актове и от заключението на назначената съдебно икономическа експертиза. С оглед доказателствената тежест ответникът не е успял да докаже нито, че е третира неа по равностоен начин, както служителите по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНС, заемащи горепосочената длъжност, нито пък евентуално по-неблагоприятно третиране спрямо нея да е обективно оправдано със законна цел и средства за постигната на целта. Цитираното във въззивната жалба приложение на параграф 86 от ЗИДЗМВР / ДВ. Бр. 14/2015 г./ не изпълнявало понятието за „обективно оправдано неравенство“ с оглед защитения интерес. С изм. и допълнение на ЗМВР с ДВ бр. 14/2015 г. разпоредбата на чл. 142 от ЗМВР създадо различни категории държавни служители в МВР, в това число и за ГДИН, за част от които специалният закон запазил действие за т. н. в публичното пространство „служители, работещи на терен“, изпълняващи специфични полицейски функции, а съобразно спецификата на ЗИНС – функции по охрана на лишени от свобода, а за другата част от служителите, чиито трудови функции са в административно естество, същият предвиждал правния им статус да се определя от общия за държавната администрация закон във всички държавни ведомства – ЗДСл. Въззиваемата счита, че целта на законодателните промени, е правният статус на всички служители, които изпълнявали чисто административни функции в МВР, ГДИН, др. силови ведомства, за които е приложим ЗМВР, да се регламентира от ЗДСл. занаяпред. Параграф № 86 от ЗИДЗМВР създаден с ДВ бр. 14.2015 г. целял да запази привилегиите на заварените служители от действащата администрация на ЗМВР, които макар и по функции да отговарят на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, да

продължават ползваните до този момент привилегии, предоставени от ЗМВР, след 2015 г. насам само за държавни служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, респ. за държавните служители по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНС. Според въззиваемата посочената разпоредба не намирала приложения в настоящия предмет на делото, но с оглед на това, че на нея се позовава въззивникът, същата счита, че в конкретния случай не се изпълнява понятието „законна цел“ и „обективно оправдана“. Работодателят следвало да осигури и на нея същите по размер трудови материални придобивки за да избегне забраната от дискриминация при упражняването на правото на труд. Посочената разпоредба можело да представлява формално основание за ответника да дискриминира свои служители спрямо други такива, с които първите полагат един и същи по вид труд, но не е основание да го оправдава обективно, доколкото поведението е дискриминационно и противоречи на чл. 13, ал. 1 и чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр., ако създава условия на дискриминация, каквито се установило, че са създадени в настоящия исков процес спрямо ищцата. С посочената разпоредба се заобикаляло действието на чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и чл. 19, ал. 2 от ЗИНС.

Въззиваемата счита още за невярно твърдението на въззивника, че не се доказало да не била поставена в идентично или сходно положение със служителите по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНС. За изследването на това обстоятелство счита, че се изисква правилното определяне на групата лице, с които претендиращия се сравнява и следва да се сравнява, ако са налице данни за допусната дискриминация. Безспорен е факта, че тя е назначена за държавен служител по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНС, работещи по ЗДСл, но в тази група служителите присъствали различни служители, които изпълнявали различни по вид, обем, задължения, отговорност и функции. Единственото сходство на всички тях с ищцата, счита, че е обстоятелството, че са назначени по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНС и техният статут се уреждал от ЗДСл. Естеството на полагания от нея труд се е намирал обективно в друга обществена група служители при ответника – тези, с които ищцата е работила една и съща работа. Това били служителите, които изпълнявали при ответника функции по организиране и управление на човешките ресурси по отделните териториални поделения на ГД „ИН“. Именно спрямо тях тя е явно дискриминирана, защото в сравнение с тях, тя изпълнява една и съща работа, а е получила различни трудови възнаграждения и материални придобивки, произтичащи от условията при които е упражнявала този труд. Въззиваемата счита, че не следва да се сравнява с останалите служители, с които е назначена по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНС при ответника, тъй като посочената група е разнородна и в нея служителите от най-различни длъжности, изпълняват множество и най-различни функции, и получават закономерно различни възнаграждения. С групата по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНС тя е работила при „сравнимо сходни обстоятелства“, даже при същите обстоятелства, което е изисквало едно и също равностойно заплащане на положения от нея труд. Неизпълнението на това задължение довело именно до дискриминационното и ощетяване. Ответникът не доказал приложимостта на изключението по чл. 7, ал. 1, т. 2 от ЗЗДискр.

Доводът за защитения признак „личностно положение“, счита отчасти за основателен, но това не водило до неправилност на решението. От събраните доказателства счита, че не се установява да е засегната въз основа на личностен белег, който да я отличава от останалите служители, с които е осъществявала при ответника един и същи по вид труд. Дискриминирано е обаче нейното „обществено положение“. Това понятие нямало легална дефиниция, но счита, че социалният статус и обществено положение е съвкупност от принадлежността и към различни обществени групи спрямо различни обществени критерии. В разглеждания случаи общественото и положения я определяли като индивид, който от една страна, е част от обществена група на всички държавни служители по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНС, за които е приложил ЗДСл, защото на това основание е назначена, но от друга страна, поради изпълняваната от нея трудова функция била член и на друга обществена група в ГД „ИН“ при МП, тази на изпълняващите трудова функция по управление и организация на човешките ресурси. Именно като член на втората група тя счита, че е дискриминирана, тъй като останалите участници в тази обществена група са изпълнявали същата работа, но са третирани при по-благоприятни условия.

Въззиваемата счита, че цитираната от въззивника практика на ВАС, е неотносима, поради несъвпадение на засегнатите защитени признаци и поради липсата на тъждество на случаите. Оспорваните разлики в размера на допълнителното възнаграждение за специфични условия са обусловени именно от разликите в обстоятелствата, при които обективно едните служители работят, другите не – пробационни служители, служители на администрация.

Въззиваемата счита още, че не е следвало да предявят установителен иск по чл. 71, ал. 1 от ЗЗДискр, тъй като няма законно изискване за кумулативно предявяване на всички предвидени от закона възможни иски, а търсената защита се определя от ищеца. В конкретния случай с предявения иск по чл. 71, ал. 1, т. 3 ЗЗДискр., се установило безспорно извършеното от ответника нарушение и ищцата нямала нужда от предявяване на установителен иск, тъй като напуснала работата при ответника.

В заключение счита, че първоинстанционният съд правилно е определил разноските съобразно изхода по спора, тъй като са предявени няколко главни иска по чл. 71, ал. 1, т. 3 от ЗЗДискр., които са основани на нарушения в други разпоредби – чл. 13, ал. 1 и чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр., всяка във вр. с чл. 177, ал. 1 от ЗМВР или вр. чл. 178, ал. 1 от ЗМВР, или вр. чл. 189, ал. 1 от ЗМВР, или вр. чл. 23, ал. 1, и ал. 2 от ЗИНС. Така при няколко предявени иска въпросът за адвокатското възнаграждение се преценявал по всеки от тях, съобразно изхода по спора.

Иска от настоящата съдебна инстанция да потвърди обжалваното решение. Претендира разноски за въззивната инстанция.

В съдебно заседание въззивникът поддържа своята жалба и искането си за обезсилване на обжалваното решение, респ. отмяната му и отмяната на обжалваното определение. Бил предявен един главен иск. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Релевира възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание въззиваемата чрез своя процесуален представител поддържа отговора на въззивната жалба. Счита, че частната жалба е недопустима, тъй като се обжалвало изцяло първоинстанционното решение и би следвало със същия документ да се обжалвал и разноските. Въззиваемата счита, че е дискриминирана спрямо социалното си положение. Представената от въззивника практика не била относима. Поддържа искането за потвърждаване на обжалваното решение, а частната жалба да бъде оставена без разглеждане. Претендира разноски и представя списък по чл. 80 от ГПК.

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, тъй като е подадена в законовия срок, от процесуално легитимиран субект, срещу акт подлежащ на обжалване, при наличие правен интерес от обжалването.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо в обжалваната част.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, установи следното от фактическа страна:

На 17.02.2017 г. МнП със Заповед № ЧР-05-7, е изменил предходна заповед № ЧР-05-214 от 18.11.2016 г., като е отменил предходното приложение № 1 към чл. 6, приложение № 2 към чл. 8, и е утвърдил новите такива, считано от 01.01.2017 г. За длъжности „Инспектор“ от 4-7 степен, с образователна степен „Бакалавър“, заемани в ГДИН, са предвидени следните възнаграждения: за 4-та степен – 1037 лв., за 5-та степен – 995 лв., за 6-та степен 977 лв., и за седма степен 961 лв. За същите длъжности, но в териториално поделение, е предвидено основно възнаграждение от 1066 лв., 977 лв., 961 лв. и 940 лв.

Със Заповед № ЧР-05-74 от 23.03.2017 г. е обявен конкурс на основание чл. 10а, ал. 1 от ЗДС и чл. 13, ал. 1 от НПКДС, за заемане на 1 длъжност „Старши експерт“ (човешки ресурси) в затвора в гр. Сливен III-та категория към ГД „ИН“ при МнП, длъжностно ниво: 10, съгласно класификатора на длъжностите на държавните служители по чл. 19, ал. 1, т. 2

от ЗИНС, с наименование на длъжност: експертно ниво 6.

На 24.08.2017 г. ищцата е заявила желанието си да заема горната длъжност, като на 28.09.2017 г. със Заповед № ЧР-05-270 на МнП, на основание чл. 9, ал. 1 от ЗДС, е назначена на длъжност „Старши експерт (човешки ресурс)“, с ранг 5-ти младши, в затвора в гр. Сливен III-та категория, длъжностно ниво: 10, с дневно работно време 8ч и 40м, седмично, при 5 дневна работна седмица за неопределено време. Определена е основна месечна заплата – 21, степен на основна месечна заплата – 3, и основна месечна заплата в размер на 977 лв.

На 06.10.2017 г. ищцата встъпила в длъжността, за което е съставен и акт за встъпване в длъжност.

Със Заповед № ЧР-05-348/15.12.2017 г. МнП е утвърдило класификатор на длъжностите за държавни служители в ГД „ИН“ и териториалните служби по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНС, и са отменени предходните заповеди от 16.11.2016 г. и 26.01.2017 г. на министъра на правосъдието.

Видно от представения класификатор е, че в териториалните служби на ГДИН е предвидено под номер № 10, Експертно ниво 6, старши експерт, с минимални изисквания за заемане на длъжността – „Бакалавър“, ранг „V“ младши и професионален опит 1 година.

На 08.01.2018 г. МнП със Заповед № ЧР-05-7, е изменил предходна заповед № ЧР-05-50 от 17.02.2017 г., като е отменил предходното приложение № 1 към чл. 6, приложение № 2 към чл. 8, и е утвърдил новите такива, считано от 01.01.2018 г. За длъжности „Инспектор“ от 4-7 степен, с образователна степен „Бакалавър“, заемани в ГДИН, са предвидени следните възнаграждения: за 4-та степен – 1089 лв., за 5-та степен – 1045 лв., за 6-та степен 1026 лв., и за седма степен 1009 лв. За същите длъжности, но в териториално поделение, е предвидено основно възнаграждение от 1119 лв., 1026 лв., 1009 лв. и 987 лв.

На 22.02.2018 г. със Заповед МнП е наредило изплащане на държавните служите със статут по ЗДС от ГД „ИН“ и териториалните служби, да им бъдат изплатени финансови средства за закупуване на представително облекло за 2018 г. За ръководни длъжности са предвидени 450 лв., а за експертни 250 лв.

На 13.04.2018 г. МнП със Заповед № ЧР-05-121, е изменил предходна заповед от 17.02.2017 г., като е отменил предходното приложение № 1 към чл. 6, и е утвърдил новото такива, считано от 01.03.2018 г. За длъжности „Инспектор“ от 4-7 степен, с образователна степен „Бакалавър“, заемани в ГДИН, са предвидени следните възнаграждения: за 4-та степен – 1089 лв., за 5-та степен – 1045 лв., за 6-та степен 1026 лв., и за седма степен 1009 лв. За същите длъжности, но в териториално поделение, е предвидено основно възнаграждение от 1119 лв., 1026 лв., 1009 лв. и 987 лв.

На 18.01.2019 г. МнП е изменил вътрешните правила за работната заплата на служителите в ГДИН, като е отменил приложение № 1 към чл. 6, приложение № 2 към чл. 8, ал. 3, и е утвърдил други такива приложения, като тези промени са в сила от 01.01.2019 г. Видно от таблица, приложение № 1 към чл. 6, в сила от 01.01.2019 г., е че за длъжности „Инспектор“ 4-7 степен, заемани в ГДИН, с образование „Бакалавър“, е предвидено възнаграждение в размер на 1198 лв., 1149 лв., 1128 лв., и 1109 лв. За същите длъжности, но заемани в териториално поделение е предвидено възнаграждение, както следва: за 4-та степен 1179 лв., за 5-та степен 1128 лв., за шеста степен – 1110 лв., и за седма степен 1086 лв. Сходна длъжност не е предвидена в приложение № 2.

Със Заповед от 28.12.2018 г. МнП на основание чл. 19, ал. 3 от ЗИНС е увеличил основната месечна заплата на ищцата, а именно основна месечна заплата в размер на 1026 лв.

На 18.01.2019 г. със Заповед МнП е наредило изплащане на финансови средства на държавните служители със статут по ЗДС от ГД „ИН“ за закупуване на представително облекло за 2019 г. За ръководни длъжности са предвидени 450 лв., а за експертни 250 лв.

Със Заповед № ЧР-05-86 от 16.04.2019 г., МнП е утвърдил новият класификатор за

длъжностите в ГДИН, и е отменил ЧР-05-348/15.12.2017 г. Видно от класификатора е, че единствената длъжност наименувана „Старши експерт“, е предвидена в териториалните служби, и изискванията за заемането и са идентични с предходните.

На 18.06.2019 г. със Заповед № ЧР-05-141 МнП е утвърдило вътрешните правила за заплатите на държавните служители по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНС в ГДИН и териториалните служби. Отменена е предходната заповед от 2016 г. Освен начина на изчисление на основното възнаграждение, в правилата е предвидено и допълнително възнаграждение за служителите в ГДИН: за ношен труд, за извънреден труд, за работа през официални празниците, за времето на разположение, за постигнати резултати, и по чл. 21, ал. 4 от ЗДС.

Със Заповед от 15.10.2019 г. МнП на основание чл. 19, ал. 3 от ЗИНС е увеличил основната месечна заплата на ищцата на 1129 лв.

На 21.01.2019 г. МнП наредил изплащането на сумите за храна ежемесечно в размер на 120 лв. на служителите от ГД „ИН“ и териториалните служби.

Със Заповед № ЧР-05-8/17.01.2020 Г. МнП е изменил вътрешните правила, като е отменил приложение № 1 към чл. 6, приложение 2 към чл. 8, ал. 3 и са утвърдените новите приложения.

Със Заповед № ЧР-05-9/17.01.2020 Г., МнП наредил да се изплащат ежемесечно сума за храна в размер на 120 лв., за действително отработено време. на служителите от ГД „ИН“.

На 26.03.2020 г. със Заповед на МнП е наредено изплащането на финансови средства на държавни служители със статут по ЗДС за закупуване на представително облекло за 2020 г. За ръководни длъжности са предвидени 450 лв., а за експертни 250 лв.

На 23.07.2020 г. със Заповед № ЧР-05-225 МнП са утвърдени вътрешните правила за работната заплата на служителите в ГД „ИН“, в които е предвиден условията и реда за заплащане на труда на държавните служители по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНС, и лицата, работещи по трудово правоотношение според техните способности и принос към дейността. Основната месечна възнаграждения на държавните служители е определена с таблица-приложение № 1. Във вътрешните правила отделно е регламентирано определянето на основните месечни възнаграждения на лицата, работещи по трудово правоотношение. Тяхното основно месечно възнаграждение е предвидено да се образува съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗИНС. Предвидено е допълнително възнаграждение за държавните служители, за всяка от подробно посочените в правилата дейност. За лицата, работещи на трудово правоотношения са предвидени допълнителни възнаграждения съгласно трудовото законодателство, колективния или индивидуалния трудов договор.

Видно от таблица, приложение № 1, е, че възнаграждението за държавни служители с образователна степен на висше образование: „Магистър“ и „Бакалавър“, в ГД „ИН“, на длъжност „Инспектор V-VII“ степен е 1550, 1520 и 1500 лв. Възнаграждението на държавни служители с образователна степен висше образование: „Магистър“ и „Бакалавър“ в териториалните поделения, на длъжност „Инспектор 5-7 степен“ е 1588 лв., 1563 лв., и 1530 лв.

Със Заповед № ЧР-05-295/02.09.2020 г. на МнП са утвърдени вътрешните правила за работна заплата на служителите в ГД „ИН“ и териториалните и служби, като е отменена Заповед № ЧР-05-225/23.07.2020 г. Основните месечни възнаграждения на държавните служители от ГДИН и териториалните служби се определя с таблица-приложение 1. Основното месечно възнаграждение на лицата, работещи по трудово правоотношение се образува съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗИНС, посочено в приложение № 2, а конкретният размер на основното и допълнително месечно възнаграждение се определя в трудовия договор на лицето. Съгласно чл. 16 положеният труд от лицата, работещи по трудово правоотношение се заплаща и е увеличение, изчислено върху размера на основната заплата и допълнителните възнаграждения, има постоянен характер и е уговорено в трудовия договор. Брутното месечно възнаграждение съгласно чл. 19 на държавните служители от ГДИН и

териториалните служби е предвидено да се определя съгласно чл. 19, ал. 2 от ЗИНС вр. чл. 176 от ЗМВР. Съгласно параграф 1 от ДР с изплащането на месечните възнаграждения на служителите се изплащат и порционни пари по чл. 23, ал. 1 от ЗИНС.

Таблица, приложение № 1 към чл. 6, е в сила от 01.01.2020 г. От нея се установява, че за длъжности в ГДИН, държавни служители с образователна степен висше образование: „Магистър“ и „Бакалавър“, на длъжност инспектор 5, 6, 7 степен, е предвидено възнаграждение както следва: 1264, 1241, 1220 лв. За длъжности в териториална служба, за държавни служители с образователна степен висше образование: „Магистър“ или „Бакалавър“, заемащи длъжност „Инспектор“ – 5,6,7 степен, е предвидено възнаграждение – 1241 лв., 1221 лв., 1195 лв.

Допълнителните възнаграждения се определяли въз основа на оценка, както е видно от приложение № 2 към чл. 24, ал. 5 на л. 143 от делото.

В таблица, приложение № 2 към чл. 8, ал. 3, не съдържа длъжност „Старши експерт“.

От представената от ищцата длъжностна характеристика се установява, че длъжността „Старши експерт (човешки ресурси)“ в териториална служба затвора III-I категория, към ГДИН, е с минимален ранг за заемане – V младши, експертно ниво 6, а пряк и контролиращ ръководител е началника на затвора. Основната цел на длъжността е организация и управление на човешките ресурси в затвора, като спомага за създаването на пълноценни и ефективни отношения между ръководството и служителите. Изискванията за заемане на длъжността са: висше образование, магистър по специалност „Право“ и бакалавър по други специалности, но с професионална област в правото, икономиката, публичната администрация, управлението на човешките ресурси и социалните дейности. Необходимия минимален професионален опит е 1 година и допълнителна квалификация – компютърна грамотност и ниво за достъп до КИ по ЗЗКИ „Секретно“. Тази длъжностна характеристика е утвърдена на 10.01.2017 г.

От утвърдена на 27.07.2020 г. длъжностната характеристика на „Старши експерт (човешки ресурси)“, с която ищцата се е запознала на 05.08.2020 г., се установява, че длъжността е предвидена за териториална служба- затвора II-I категория, към ГДИН, експертно ниво 6, с минимален ранг V-младши. Контролиращ и пряк ръководител е началника на затвора, и има същата цел като горната. Изискванията за заема на длъжността се припокриват с горните.

Представена е и длъжностна характеристика за „Инспектор IV-VII“ степен (човешки ресурси)“ в Затвора III-I, от която се установява, че пряк ръководител е началника на затвора, а основната цел е свързана с организацията и управлението на човешките ресурси в затвора, като спомага за създаването на пълноценни и ефективни отношения между ръководството и служителите. Областите на дейност, преките задължения, отговорностите се припокриват с горните. Налице е и припокриване в минималните изисквания за заемане на длъжност, но само по отношение на VI-степен, тъй като само за нея е налице изискване за заемане на длъжността от 1 година. Длъжностната характеристика е утвърдена на 10.09.2019 г.

На 09.12.2020 г. със Заповед № ЧР-05-371 МнП, на основание чл. 105, ал. 1 и ал. 2 от ЗИНС и предизвестие на ищцата, е прекратено съществуващото между страните правоотношение, считано от 27.12.2020 г.

От справка с изх. № 8753/24.08.2021 г. за назначените служители (човешки ресурси) в затворите при ГД „ИН“ към МнП, за периода от 01.05.2018 г. до 27.12.2020 г., се установява, че единствено ищцата е назначена на длъжност „Старши експерт“ (човешки ресурси), на основание чл. 9, ал. 1 от ЗДС. Всички останали служители, които са назначени в същия период, в други затвори на територията на РБ, са на длъжност „Инспектор“ 4-7 степен, а основанието за тяхното назначение е чл. 10, ал. 2, т.5 вр. чл. 19, ал. 2 от ЗИНС, или чл. 13, ал. 2, т. 5 предл. първо вр. чл. 19, ал. 1 от ЗИНС.

От заключението на назначената по делото съдебноикономическа експертиза се

установява, че основното трудово възнаграждение на служител, изпълняващ длъжност „Инспектор Човешки ресурси 6-та степен“, в ГДИН при МнП за периода 01.05.2018 г. – 29.12.2020 г., е както следва: 961 лв. за периода от 01.01.2017 г. до 17.02.2017 г.; 1009 лв., за периода от 01.01.2018 г. до 13.04.2018 г.; 1110 лв., за периода от 01.01.2019 г. до 18.01.2019 г.; 1221 лв. за периода от 01.01.2020 г. до 17.01.2020 г.; 1563 лв. за периода от 01.08.2020 г. до 23.07.2020 г.

Вещото лице е заключило, че разликата между полученото от ищцата и това, което би получила с оглед горните възнаграждения за същия период като служител „Инспектор Човешки ресурси 6-та степен“ е в размер на 4078 лв., ведно с мораторна лихва в размер на 454,09 лв., от първо число на месеца, следващ месеца, за който основното трудово възнаграждение се отнася до датата на входиране на исковата молба в съда.

Допълнителното възнаграждение за прослужено време, което ищцата би получила за същия период, ако е била назначена на длъжност „Инспектор Човешки ресурси 6-та степен“, е в размер на 3323,14 лв., а мораторната лихва върху вземането е в размер на 511.30 лв., считано от първото число на месеца, следващ месеца, за който допълнителното възнаграждение се отнася до датата на входиране на исковата молба.

Сумите за храна за исковия период, ако ищцата е била назначена на горната длъжност са в размер на 3828 лв., а мораторните лихви в размер на 658, 69 лв., при същия начален момент.

Разликата между получените от ищцата суми за облекло и тези, които би следвало да получи, ако е била назначена на горната длъжност, през исковия период, са в размер на 650 лв., а мораторната лихва е в размер на 63,83 лв.

Допълнителният платен годишен отпуск на който ищцата би имала право, ако е заела горната длъжност при ответника, за всяка календарна година от исковия период е в размер на 21 дни, а левовата и равностойност е в размер на 1805, 26 лв., и мораторна лихва в размер на 27,58 лв.

В съдебно заседание вещото лице допълва, че съобразно приложение 1, разликата за основното месечно възнаграждение, получавано от ищцата и това, което е получавал „Инспектор 7ма степен“ е в размер на 3267 лв., а лихвата 322,47 лв. В приложение 2 справка за прослужено време, дължимата сума би била 3251,84 лв. и лихва 500,31 лв., а за храна и облекло сумата е същата. За дължимия платен годишен отпуск ищцата би получила сумата от 1761,15 лв. и лихва 27 лв.

Горната фактическа обстановка е безспорно установено въз основа на събраните по делото писмени доказателствени средства и заключение на СИЕ.

Съдът дава пълна вяра на писмените доказателствени средства, послужили за изграждане на горната фактическа обстановка, тъй като не са налице данни, които да внесат съмнение в тяхната достоверност и същите установяват последователно, и непротиворечиво правнорелевантните факти.

При изграждане на горната фактическа обстановка не са взети предвид част от представените писмени доказателствени средства, тъй като са неотносими и касаят факти от периоди, които предхождат или следват исковия, и начина на провеждане на конкурс.

Съдът дава пълна вяра на заключението на назначената по делото съдебноикономическа експертиза, тъй като същото е обективно, пълно и е съставено от компетентно вещо лице, като не са налице данни, които да внасят съмнение в неговата достоверност.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Предявени са допустими, обективно съединени искове с правна квалификация по чл. 71, ал. 1, т. 3 от ЗЗДискр, които са основани на твърденията за проявена спрямо ищцата дискриминация по чл. 14, ал. 1, вр. чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., тъй като е третирана по-

неблагоприятно /неравно заплащане за възнаграждение и др./ на основата на лично и обществено положение, спрямо нейните колеги, които заемали длъжност при ответника, чиято цел, отговорности и задължения била идентична с тази на ищцата. При ответника имало две категории неравнопоставени служители – по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНС, за които се прилага ЗМВР, и втората към която принадлежи ищцата, назначени по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНС, за които се прилага ЗДСл. Тя била единствената назначена на тази длъжност в затвор в страната като служител по чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗИНС, а във всички останали затвори в страната служителите, които изпълнявали същата трудова дейност, са назначени по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНС, и то на длъжност „Инспектор 5-7 степен“. Така служителите по чл. 19, ал. 1, т. 1 от ЗИНС, със същия стаж, задължения и отговорности през исков период, получавали по-високо основно и допълнително възнаграждения по чл. 178, ал. 1 от ЗМВР, ежемесечно получавали равностойност на храна в размер на 120 лв., 400 лв. за облекло и имали право на допълнителен платен годишен отпуск в размер на 30 дни. Същевременно ищцата получила сума за представително облекло в размер на 250 лв. годишно и 20 дни платен годишен отпуск. Поради това счита, че е пропуснала горните ползи и претендира същите, ведно с лихвите за забава върху всяко вземане.

Възражението на ответника за недопустимост на исковете, поради това, че не е предявен и такъв по чл. 71, ал. 1, т.1 от ЗЗДискр., както и защото не е установено нарушението от КЗД, е неоснователно, тъй като исковете по този ред са самостоятелни и предявяването на осъдителния иск по т. 3, не е обусловен от предявяването на установителния иск / *Решение № 1301/2009 г. по г. д. № 5117/2007 г. на ВКС* /.

Законът за защита от дискриминация въвежда абсолютна забрана за пряка или непряка дискриминация, като с нормата на чл. 4, ал. 1 се очертава кръга на защитените признаци / Р. № 690 от 20.01.2021 г. по адм. д. № 10531 / 2020 на ВАС/. С оглед въведените твърдения за получени по-ниски основни и допълнителни възнаграждение в сравнение с друга група служители, съдът приема, че в случая ищцата се позовава на хипотезата на пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр. Пряката дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Тоест не всяко третиране представлява дискриминация, а само това, което се основава на поне един от посочените в чл. 4, ал. 1 признаци. Този вид дискриминация е забранена и законът не допуска случаите на пряка дискриминация да бъдат преценявани с оглед на това дали преследват легитимна законова цел и съответно на средството, освен в изчерпателните хипотези на чл. 7 от ЗЗДискр.

Поради значимостта на обществените отношение, които урежда, упражняването на правото на труд е изведено в отделен, самостоятелен раздел в чл. 14 от ЗЗДискр., но във всички случаи разглеждането на нарушаване правото на труд като проява на дискриминация следва да е основано на защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., а в останалите случаи защитата е по общия ред. В случая е посочено, че неравното третиране между двете групи служители се изразява в неравностойно заплащане за един и същи по вид труд, задължения, и отговорност, поради „лично и обществено положение“. В практиката на КЗД, защитеният признак „обществено положение“ налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен белег за положението на личността в обществото, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния обхват на закона и абсолютната забрана за дискриминация.

Съгласно чл. 9 от ЗЗДискр. доказателствената тежест в процеса е възложена на ищеца, като същата се обръща едва тогава, когато страната, която твърди, че е жертва на дискриминация, докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация. Тоест трябва да създаде в съзнанието на съда съмнение за наличие на дискриминация, за да се прехвърли тежестта на доказване върху ответната страна.

В този смисъл, за да е налице нарушение на изискването за равенство в заплащането по смисъла на чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр., ищцата следва да проведе доказване, въз основа на което да може да се предположи, че е жертва на дискриминация – неблагоприятно

третиране, изразяващо се в получаване на по-ниско възнаграждение за еднакъв труд, сравнение с други служителите в сходно положение, при наличие на пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното третиране и причината за него, изразяваща се в нейното "лично и обществено положение", и размерът на вредите. Трябва да установи и защитения признак или по-точно онази характеристика на личността в обществото, поради която се твърди, че е довела до неблагоприятното третиране. Само в случай, че ищцата установи това предположение, законът възлага доказателствената тежест на ответника да установи обратното, а именно - че правото на равно третиране на ищцата не е нарушено /в този смисъл Решение № 511 от 27.07.2010 г. по гр. д. № 587/2009 г. по описа на ВКС, III ГО/.

Нормата на чл. 14, ал. 1 от ЗЗДискр. регламентира основен принцип на антидискриминационното право в областта на труда, като задължава работодателя да осигури равно възнаграждение за еднакъв и равностоен труд. Под еднакъв труд следва да се разбира този, полаган от различни лица, но с една и съща по качество работна сила (квалификация, умения, сръчност и др.), а равностоен труд е този, който е полаган от различни лица, които имат различна по характеристика и квалификация работа, но трудът им има равна ценност и полезност (*CEO, дело ВгипноТет, решение от 26.06.2001 г.*)

Настоящият съдебен състав на Окръжен съд Сливен, приема, че в случая длъжността, заема от ищцата, „Старши Експерт“ (човешки ресурси) и „Инспектор VI степен“, заемана от нейни колеги, през исковия период, са сходни и сравними с оглед целите, задължения, отговорностите и минималните изисквания за тяхното заемане. Така ищцата е полагала еднакъв на пръв поглед труд през исковия период, като този факт е безспорен и същият се установява от представените длъжностни характеристики. В сравнения с групата „Инспектор VI степен“ ищцата е получила по-ниско основно и допълнително възнаграждение, по-ниско еднократно заплащане на пари за храна и представително облекло, както и по-малко допълнителен платен годишен отпуск. Това по-ниско заплащане, дори да е неблагоприятно третиране, не се основава на някои от изброените в чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. признаци, вкл. посочения в отговора на въззивната жалба признак „обществено положение“. Извод за наличие на защитения признак не може да бъде направен, тъй като не се установява именно обективен, универсален, съществен белег за личностното положение на ищцата в обществото.

Преди ищцата да заема длъжността, е обявен задължителен конкурс за нейното заемане, като това обстоятелство е отразено, както в заповедта, така и в обявлението. В същите е отразено, че конкурсът е обявен за 1 щатна бройка „Старши експерт“ (Човешки ресурси) в Затвора III-I в гр. Сливен. Ищцата е подала заявление по реда на чл. 9, ал. 1 от ЗДСл за нейното заемане. Възнаграждението, изискванията за заемане и привилегиите, определени за длъжностите Старши Експерт“ (човешки ресурси) и „Инспектор VI степен“, са изначално определени и в последствие променени въз основа на Заповеди на МнП. Следователно, както първоначалното им определяне, така и последващите изменения, респ. назначаването на ищцата, са факти, които не обуславят извод за общественото и положение и не стоят в пряка причинно-следствена връзка друг защитен признак.

В заключение, от доказателствената съвкупност не може да бъде направено предположение за дискриминация спрямо ищцата, не само поради липсата на причинно-следствена връзка между неблагоприятното третиране и защитен признак, но и поради неустановеност на защитените признаци „лично и обществено положение“. Така въведените от ищцата твърдения не обосновават друг защитен признак, а и настоящият съдебен състав цялостно не съзира друг такъв, който на своя страна да поражда неблагоприятното третиране спрямо ищцата.

Липсата на тези кумулативни предпоставки, обуславят неоснователност на исковите претенции, поради което същите следва да бъдат отхвърлени. Тъй като крайните решаващи правни изводи на двете съдебни инстанции не съвпадат, обжалваното решение следва да бъде отменено като неправилно на основание чл. 271 от ГПК.

При този изход на делото и на основание чл. 78, ал. 1 вр. ал. 8 от ГПК, въззиваемата

страна следва да бъде осъдена да заплати на въззивника сумата в размер на 150 лв., представляваща разноски за въззивното производство за юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 от ГПК, ищцата следва да бъде осъдена да заплати и сумата от 400 представляваща разноски за първоинстанционното производство за юрисконсултско възнаграждение. Размерът на възнаграждение за първоинстанционното производство е завишен с оглед разпоредбата на чл. 37 от ЗПП вр. чл. 25, ал. 2, вр. ал. 1 от НЗПП. На първо място, възнаграждението е определено към максимума, поради фактическата сложност на делото, намерила основно проявления пред районния съд, и изразяваща се в многобройните доказателства, които са събрани и е следвало да бъдат анализирани от страните. Взето е предвид и броя на проведените се съдебни заседания. Съдът намира, че завишаването в случая над максимума, е обусловено от материалния интерес на делото, по което процесуалният представител е осъществил защита на своя работодател.

Промяната в изхода на делото обуславя предявената частна жалба като неоснователна, поради което същата следва да бъде оставена без уважение.

Ръководен от горното, Окръжен съд Сливен

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 758 /15.12.2021 г., постановено по гр. д. № 2000/2021 г. по описа на РС-Сливен и Решение № 459/13.06.2022 г., по гр. д. № 2000/2021 г. по описа на РС Сливен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. К. А., ЕГН *****, чрез адв. Н. П. от АК Сливен, със съдебен адрес: *** *, срещу Министерство на правосъдието, с адрес: ***, представлявано от Министъра на правосъдието, иск с правно основание чл. 71, ал. 1, т. 3 от ЗЗДискр. за осъждане на последния да и заплати сумата от 3267 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди-пропуснати ползи, изразяващи се в разликата между полученото от ищцата основно трудово възнаграждение за периода от 01.05.2018 г. до 27.12.2020 г. и основното трудово възнаграждение, получено, на основание чл. 177, ал. 1 от ЗМВР, от служителите, изпълняващи длъжността „Инспектор Човешки ресурси IV-VII степен“, с които Д. А. е полагала еднакъв или равностоен труд, ведно със сумата от 322,47 лв., представляваща мораторна лихва върху вземането, считано от 01.06.2018 г. до подаването на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. К. А., ЕГН *****, чрез адв. Н. П. от АК Сливен, със съдебен адрес: *** *, срещу Министерство на правосъдието, с адрес: ***, представлявано от Министъра на правосъдието, иск с правно основание чл. 71, ал. 1, т. 3 от ЗЗДискр. за осъждане на последния да и заплати сумата от 3251,84 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди-пропуснати ползи, изразяващи се в неполучените от Д. К. А. допълнителни възнаграждения за прослужено време по чл. 178, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, за периода от 01.01.2018 г. до 27.12.2020 г. получени от служителите, изпълняващи длъжност „Инспектор Човешки ресурси IV-VII степен“, с които Д. А. е полагала еднакъв или равностоен труд, ведно със сумата от 500,31 лв., представляваща мораторна лихва върху вземането, считано от 01.06.2018 г. до подаването на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. К. А., ЕГН *****, чрез адв. Н. П. от АК Сливен, със съдебен адрес: *** *, срещу Министерство на правосъдието, с адрес: ***, представлявано от Министъра на правосъдието, иск с правно основание чл. 71, ал. 1, т. 3 от ЗЗДискр. за осъждане на последния да и заплати сумата от 3828 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди-пропуснати ползи, изразяващи се в неполучената от Д. К. А. левова равностойност на храна по чл. 23, ал. 1 от ЗИНС, за периода от 01.01.2018 г. до 27.12.2020 г. получена от служителите, изпълняващи длъжност „Инспектор Човешки

ресурси IV-VII степен“, с които Д. А. е полагала еднакъв или равностоеен труд, ведно със сумата от 658,69 лв., представляваща мораторна лихва върху вземането, считано от 01.06.2018 г. до подаването на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. К. А., ЕГН *****, чрез адв. Н. П. от АК Сливен, със съдебен адрес: ***, срещу Министерство на правосъдието, с адрес: ***, представлявано от Министъра на правосъдието, иск с правно основание чл. 71, ал. 1, т. 3 от ЗЗДискр. за осъждане на последния да и заплати сумата от 650 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди-пропуснати ползи, изразяващо се в разликата между получените от Д. К. А. ежегодни суми за облекло за периода от 01.05.2018 г. до 27.12.2020 г. и паричните сумите за облекло, получени от служителите, изпълняващи длъжност „Инспектор Човешки ресурси IV-VII степен“, с които Д. А. е полагала еднакъв или равностоеен труд, ведно със сумата от 63,83 лв., представляваща мораторна лихва върху вземането, считано от 01.01.2019 г. до подаването на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. К. А., ЕГН *****, чрез адв. Н. П. от АК Сливен, със съдебен адрес: ***, срещу Министерство на правосъдието, с адрес: ***, представлявано от Министъра на правосъдието, иск с правно основание чл. 71, ал. 1, т. 3 от ЗЗДискр. за осъждане на последния да и заплати сумата от 1767,15 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди-пропуснати ползи, изразяващо се в легова равностойност на разликата в размера на редовния платен годишен отпуск, ползван от Д. К. А. и размера на редовния и допълнителния платен годишен отпуск по чл. 189, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗМВР, на който са имали право служителите, изпълняващи длъжност „Инспектор Човешки ресурси IV-VII степен“, ведно със сумата от 27 лв., представляваща мораторна лихва върху вземането, считано от 01.04.2021 г. до подаването на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане на сумите.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба с вх. № 4708/28.03.2022 г. от Министерство на правосъдието, чрез ст. юрк. С. П. Т.- С., срещу Определение № 374/16.02.2022 г., по гр. д. № 2000/2021 г. по описа на РС-Сливен.

ОСЪЖДА Д. К. А., ЕГН *****, чрез адв. Н. П. от АК Сливен, със съдебен адрес: ***, да заплати на Министерство на правосъдието, с адрес: ***, представлявано от Министъра на правосъдието, чрез ст. юрк. С. П. Т.- С., на основание чл. 78, ал. 3, сумата от 400 лв., представляваща разноски за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА Д. К. А., ЕГН *****, чрез адв. Н. П. от АК Сливен, със съдебен адрес: ***, да заплати на Министерство на правосъдието, с адрес: ***, представлявано от Министъра на правосъдието, чрез ст. юрк. С. П. Т.- С., на основание чл. 78, ал. 1, сумата от 150 лв., представляваща разноски за въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____